

Full diocesà

12 de juny del 2016

p5 –Roda de premsa de les Càritas diocesanes

p6 –Sant Antoni de Pàdua i Catalunya

Sant Antoni de Pàdua

Dilluns celebrem la festa de sant Antoni de Pàdua.

Quan el dimarts 13 de juny de l'any 1231 acabava els seus dies a la ciutat de Pàdua el jove predicador Fernando Martins (que havia nascut a Lisboa l'any 1195, essent llavors conegut arreu d'Europa amb el nom de religiós de fra Antoni de Pàdua), tothom coincidí a atorgar a aquell jove fra menor la fama de taumaturg o miracler.

I justament fou per aquest motiu que el papa Gregori IX demanà que fos examinada l'enorme quantitat de prodigis que li eren atribuïts. En comprovar el caràcter sobrenatural d'un bon nombre d'aquests fets prodigiosos, el papa ordenà la canonització de fra Antoni de Pàdua. La cerimònia tingué lloc a Spoleto el dia 30 de maig de 1232, coincidint amb la solemnitat de Pentecosta, i fou presidida pel sant pare Gregori IX.

La força i la convicció amb què fra Antoni predicà la doctrina evangèlica féu possible que el missatge de la Paraula divina arribés a tots els estaments de la societat del seu temps: a pobres i marginats, a rics i nobles, a clergues i bisbes, a càtars i altres grups dissidents, ja que Antoni de Pàdua havia esdevingut un predicador molt estimat de la Pau i el Bé en el marc d'una societat convulsa.

(Continua a la pàgina 6.)

S. Antoni i el Nen Jesús (Murillo, Catedral de Sevilla)

«Qui és aquest que fins i tot perdona els pecats?»

Diümenge XI durant l'any / Cicle C

Lectura del segon llibre de Samuel

En aquells dies, Natan digué a David: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. ¿Per què, doncs, has menyspreat el Senyor coment això que és malvist per ell? Has fet matar Uries, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva.» David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor.» Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs.» (12,7-10.13)

Salm responsorial

Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.
(Salm 31)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavat a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meva; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.
(2,16.19-21)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un

gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrere plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi ungia amb perfum. El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta.» Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa.» Ell li contestà: «Mestre, digueu.» Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. ¿Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?» Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran.» Jesús li diu: «És així mateix.» Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «¿Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teva, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor.» Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats.» Els altres que eren a taula començaren a pensar: «¿Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?» Digué encara a la dona: «La teva fe t'ha salvat. Ves-te'n en pau.» (7,36-8,3)

«La teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau»

Històries paral·leles. A casa de Simó el fariseu

Josep Molist i Rifà, prev.

David ha escoltat el profeta Natan amb obediència religiosa. Amb una paràbola li fa prendre consciència al rei del pecat que ha comès: ha abusat del poder que li atorgava ser rei. Subtilment havia fet posar el comandant Urias a primera línia de foc perquè morís en la batalla i, així, poder posseir legítimament Betsabé, de qui s'havia enamorat. La grandesa de David, però, està en la disponibilitat a reconèixer el pecat quan en pren consciència, sense voler justificar-se.

La història de David esdevé el rerefons de l'evangeli: un dinar amical a casa de Simó el fariseu. Lluc es fixa en la psicologia i l'actitud dels personatges. El sentit de la narració és expressat pel salmista: «Feliç l'home que ha estat absolt de la falta...» Les paraules i la paràbola de Jesús es basen en la doctrina paulina de la segona lectura. Simó és un ciutadà honorable, complidor de la llei, un home correcte que pensa i estima fredament. Encara no ha descobert la gratuïtat de la misericòrdia divina. Quan tot és gràcia, aquesta provoca sanglots d'alegria emocionada que no es pot contenir. És l'alegria de l'evangeli.

La noia —probablement una prostituta—, conscient d'estar fora de la llei i amb sentiment de rebuig social, es trasbalsa en vessar la mirra que vol oferir al Senyor. Es vol eixugar les llàgrimes amb els cabells mentre petoneja, emocionada i nerviosa, els peus de Jesús. Tot plegat confusament, perquè reconeix en Jesús la tendresa de Déu que perdona i estima sense prejudicis.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

13 dilluns

—Sant Antoni de Pàdua, prevere i doctor de l'Església (1195-1231)
—Sant Pelegrí, màrtir
1 Reis 21,1-16 / Salm 5 /
Mateu 5,38-42

14 dimarts

—Sant Eliseu, profeta (s.VI aC.)
1 Reis 21,17-29 / Salm 50 /
Mateu 5,43-48

15 dimecres

—Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament, verge (1809-1865)
—Sant Guiu, màrtir (*303)
2 Reis 2,1.6-14 / Salm 30 /
Mateu 6,1-6.16-18

16 dijous

—Sant Quirze i Santa Julita, màrtirs (s.IV)
Siràcida 48,1-15 / Salm 96 /
Mateu 6,7-15

17 divendres

—Sant Benvingut, religiós
—Sant Ismael (*326)
2 Reis 11,1-4.9-18.20 / Salm 131 /
Mateu 6,19-23

18 dissabte

—Santa Edeltrudis, verge (640-679)
2 Cròniques 24,17-25 / Salm 88 /
Mateu 6,24-34

19 diumenge XII de durant l'any / Cicle C

—Sant Romuald, abat (ss X-XI)
—Sants Gervasi i Protasi, màrtirs (s.II)
Zacaries 12,10-11 / Salm 62 / Gàl·tas 3,26-29 / Lluc 9,18-24

La imatge

Unció profètica a Betània. Retaul·le de la passió, mort, resurrecció i ascensió de Crist (1341-42).

Jesús accepta les mostres d'estimació de la dona pecadora «perquè eren molts els pecats que li havien estat perdonats». De fet, va entrar a la casa del fariseu ja transformada. La predicació de Jesús li havia descobert que, malgrat el seu pecat, Déu l'estimava i li proposava de refer la seva vida llançant-se a les seves mans misericordioses. Ho cregué i la fe la salvà. Per això va manifestar el seu agraïment.

25 anys del centre d'avis de St. Llorenç de Morunys

Montse Riu

El centre d'avis de Sant Llorenç de Morunys ha complert vint-i-cinc anys de la seva inauguració. Per tal de celebrar-ho, el dia 22 de maig va tenir lloc la inauguració de l'exposició «25 anys de Fundació la Vall», on es van poder veure uns bonics plafons amb imatges de tota la història del centre des dels seus inicis fins a l'actualitat.

Seguidament es va celebrar una eucaristia al monestir de Sant Llorenç presidida per Mn. Antoni Bonet i Mn. Florenci Cases, amb l'assistència d'autoritats, residents, patronat, etc.

En sortint, els gegants de Sant Llorenç i els de Guixers, juntament amb els grallers corresponents, començaren una cercavila fins a la residència.

La destinació de la cercavila fou el jardí del centre. Un cop allí, les autoritats i un representant del patronat de la institució feren els corresponents parlaments, destacant la tasca social que s'hi realitza. Es va comptar amb la presència del Sr. Santacana, director dels Serveis Territorials de Treball, Afers Socials i Família a Lleida, la Sra. Sunyer, consellera de Benestar Social, l'alcalde de Sant Llorenç de Morunys, Francesc Mas, i l'alcalde de Guixers, Marià Xaure. Un cop acabats els parlaments es va fer entrega de diferents presents al Sr. Josep Cases, membre del patronat des dels seus inicis, als treballadors del centre i a l'actual directora, Elvira Grifoll.

Seguidament hi hagué un pica-pica per als assistents i música en directe.

Des de la Residència la Vall volen agrair l'acolliment que va tenir la festa i l'acompanyament per part de familiars, treballadors, amics, gent del poble, etc.

Processó de Corpus a Berga

Montserrat Coll

Un any més, el dijous de Corpus a la tarda hi va haver la pregària en processó al jardí de la Residència de les Germanetes de Berga, que es dirigí fins a l'ermita de la Mare de Déu de Lurdes.

La va presidir Mn. Marc Majà, acompanyat d'altres capellans, entre els quals hi havia Mn. Jaume Casamitjana, prevere del bisbat de Vic, que és vice-rector del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya.

Al matí, Mn. Casamitjana va predicar a la missa de Corpus que es va celebrar a l'església parroquial i que fou concelebrada pels sacerdots de l'arxiprestat del Berguedà Nord.

En el moment de les pregàries de la processó, Mn. Marc va pregar pels difunts de la residència i també pel cardenal centenari Loris Francesco Capovilla, que fou secretari particular del papa Joan XXIII i va morir el dijous de Corpus, a primera hora de la tarda.

Roda de premsa de les Càritas diocesanes de Solsona, Urgell i Lleida

Càritas diocesana

Les Càritas diocesanes de Solsona, Urgell i Lleida van fer una roda de premsa presidida pel bisbe de Lleida juntament amb la secretària general de Càritas diocesana de Lleida, el director de Càritas diocesana de Solsona, i la coordinadora de programes de Càritas diocesana d'Urgell. Les dades presentades foren: les tres Càritas diocesanes han atès durant l'any 2015 un total de 17.095 persones, dada que implica un 10% més respecte a l'any 2014. El servei amb més demanda és el programa d'acolliment, amb gairebé un terç del total de les persones que han passat per les nostres entitats (6.794 persones). A continuació hi ha el programa d'integració laboral i social, on es troben diferents serveis que treballen habilitats per tal que les persones es puguin incorporar al mercat laboral (3.793 persones). En global, es detecta que s'ha produït un increment d'atenció en els col·lectius més vulnerables, famílies amb menors un 14%, persones sense llar un 12% i gent gran amb un 17% respecte a l'any anterior. Durant l'any 2015 les tres Càritas han lliurat més de mig milió d'euros, concretament 546.035 euros, en ajudes econòmiques, és a dir, que s'han entregat directament a les famílies perquè aquestes poguessin cobrir necessitats bàsiques. D'aquestes dades es pot concloure que els usuaris que s'han aproximat a Càritas són persones que tenen moltes dificultats i, per tant, són els qui estan pitjor i amb menys possibilitats de sortir de la zona d'exclusió o vulnerabilitat.

Fa ara més de vuit anys que ens trobem en una situació de crisi i les petites millores que diuen que hi ha als mercats financers no influeixen en les vides de les famílies ateses. S'observa que les situacions es cronifiquen i s'agreuken, hi ha els mateixos rostres any rere any. Per altra banda, malgrat que vivim en l'Estat del Benestar, on els drets estan reconeguts i garantits, la realitat mostra que el dret al treball és inexistent i que d'altres com el sanitari, que sí que està reconegut, en molts casos implica una despesa econòmica que les persones ateses per Càritas no poden afrontar, com són la compra de medicaments. A partir d'aquí es volen oferir dos elements clau que poden ajudar a modificar la situació viscuda, com són l'economia social i posar al centre de les nostres accions la persona. El proppassat 6 de maig el papa Francesc, en el seu discurs en rebre el Premi Carlemany, va dir que «calia buscar nous models econòmics més inclusius i equitatius». El Sant Pare va dir que «això implica passar d'una economia que apunta al rèdit i al benefici, basada en l'especulació i el préstec amb interès, a una economia social que inverteix en les persones creant llocs de treball i qualificació». Per altra banda, es demana posar al centre de les nostres accions la persona. No mirar els números, sinó dissenyar polítiques i accions destinades a les necessitats que la persona planteja. Tota persona té capacitats i és necessari que l'acompanyem en aquest procés d'autonomia.

Sant Antoni de Pàdua i Catalunya

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

(Prové de la pàgina 1.)

Els fruits de la predicació de sant Antoni de Pàdua els trobem registrats en una antiga biografia anomenada *Vita prima* (o també *assidua*), on se'ns descriu l'activitat pastoral del sant durant la quaresma de l'any 1231 i que ens és sintetitzada així:

«Fra Antoni conduïa a la pau fraterna aquells qui estaven dividits, donava la llibertat a aquells qui eren esclaus; feia restituir allò que havia estat robat mitjançant la usura o la violència. Alliberava les prostitutes del vil mercat, i els lladres famosos pels seus fraus eren refrenats de posar les seves ungles en les coses d'altri» (*Vita prima*, XIII).

Fra Antoni, esgotat pels esforços de la predicació quaresmal de l'any 1231, cercà un lloc apartat del centre de Pàdua per tal de gaudir de la solitud i la contemplació, on acabà els seus dies el dimarts dia 13 de juny de 1231 després d'una vida, breu però molt intensa, lliurada al servei de la predicació, quan comptava només 36 anys d'edat i 11 de framenor. Popularment hom l'anomena «el sant de tot el món».

També a Catalunya la devoció a sant Antoni de Pàdua ha estat constant des de l'època medieval, especialment a Barcelona on el primer monestir de monges clarisses fundat a la Ciutat Comtal l'any 1236 (edificat prop del mar sota la casa de Santa Eulàlia del Camp i dels seus horts, fou bastit justament «en honor de Déu i del beat Antoni, confessor de l'orde de framenors»; és a dir, fou dedicat a sant Antoni de Pàdua tan sols cinc anys després de la seva canonització, essent la primera església d'Europa posada sota l'advocació del qui ben aviat seria anomenat «lo sant de tot lo món» i «l'advocat de les coses perdudes».

Els mestres d'obres —i en general els paletes i tot el ram de la construcció— veneren sant Antoni de Pàdua com a patró. Semblantment, el gremi de blanquers d'Igualada, i també els confiters i xocolaters de la Barcelona setcentista i vuitcentista el tenien també com a patró i protector. A inicis del segle XVII es potencià la devoció popular dels «Tretze dimarts» i durant el segle XIX es propagà la popular institució caritativa anomenada «El pa dels pobres» o

«Pa de sant Antoni», consistent en una almoïna de pa en record o agraïment d'alguna gràcia atribuïda a la intercessió del sant paduà.

És anomenat «lo sant de tot el món»

L'article

Escrits del Full

C.R.

Com ja va avançar, en una nota breu, el Full Diocesà del 17 d'abril del 2016, Mn. Climent Forner ha aplegat en un volum una nova sèrie d'articles —la major part d'ells de la seva habitual secció «A la vora del foc»—, publicats entre els anys 1998 i 2015 en aquest mitjà d'informació dels bisbats de Vic i Solsona. L'any 1998 ja havia reunit en el llibre *Fulls del "Full"* vint-i-cinc anys d'escrits.

Vistos ara en conjunt, fàcilment un s'adona que els seus articles tenen un triple denominador comú: l'amor a Déu, l'amor a l'Església i l'amor a la pàtria.

El poeta Climent Forner té un estil propi. Coratjós —audaç!—, escriu el que pensa i pensa el que escriu. Reflexiona amb molta llibertat d'esperit sobre temes d'ahir, d'avui i de sempre. Eleva fets quotidians, anecdòtics, a la categoria literària. Coneix l'art d'escriure i el posa al servei del seu poble, dels seus lectors.

Així, en els mots inicials, diu l'autor: «El motiu principal que m'ha induït a treure aquest volum no és altre que el de poder fer tot el bé possible a lectors i lectores, siguin gent de missa o no.» Amb les seves col·laboracions planteja agudament temes de debat, suscita la reflexió, promou l'opinió i el diàleg. Contribueix, en definitiva, a fer que els lectors siguin més reflexius i crítics, menys passius i indiferents sobre els temes de la fe cristiana.

Un tret constant de les seves col·laboracions és el sentit de l'humor (subtil i murri). Això fa que els seus escrits, tant per la forma com pel fons, es llegeixin àvidament. Mai no són insulsos ni avorrits.

L'escriptor Mn. Climent Forner és alhora un lector apassionat. Procura estar al corrent del món, dels avatars de la gent, del dia a dia de la societat. A la seva vellesa (va néixer l'any 1927) no ha perdut l'entusiasme de viure, l'èxtasi per la bellesa, la constant i humil recerca de la Veritat.

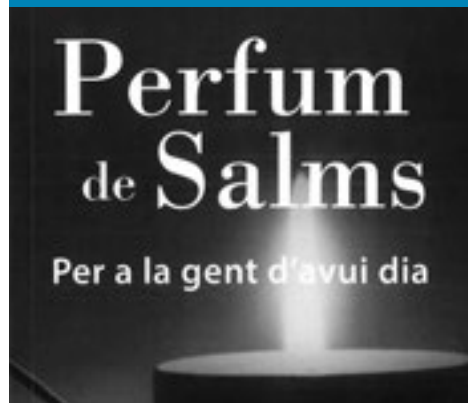
Al costat d'aquest darrer volum, que porta per títol *Més fulles de tardor*, destacariem de l'autor dues altres obres, entre moltes més: *Un llarg hivern a Castellar de n'Hug (Diari d'un rector)* (1996) i *Preneu-m'ho tot, deixeu-me la Paraula* (2007). La seva producció literària té un gruix més que considerable.

El llibre

Perfum de Salms

Josep M. Castro

Amb aquest títol, l'autor pretén no pas presentar un llibre més sobre els Salms, sinó que siguin els mateixos Salms els únics i autèntics protagonistes que parlen amb veu sincera al lector.

Degudament seleccionats i classificats perquè ens acompanyin en tot moment «a la gent d'avui dia», és un llibre pensat per a afavorir la necessitat que sentim de posar-nos en comunicació amb Déu segons les pròpies vivències personals, estats d'ànim o les circumstàncies personals per les quals estem passant.

Els Salms sense cap mena d'afegitó —no el necessiten— exhalen un perfum de sinceritat, de lloança, de súplica, d'acció de gràcies... que fan que la nostra relació amb Déu prengui un caire nou i més íntim.

L'autor, Josep Maria Castro, nascut a Lleida, és mestre i professor de llengua i literatura catalana i col·laborador de la parròquia de Súrria.

El paper de les dones a l'Església

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Segurament tots vosaltres, fa unes setmanes, vàreu sentir o llegir el titular: "El Papa ha obert la porta al diaconat permanent a les dones". Us escric sobre aquest tema per a una correcta informació i per a invitar-vos a llegir una mica més sobre el tema.

El Papa va tenir una audiència amb les superiores generals reunides en assemblea plenària a Roma. Com en altres ocasions, va propiciar un diàleg a partir de les preguntes de les participants. El punt central d'aquest diàleg fou el paper de la dona a l'Església. El Papa, com en altres ocasions, especialment a l'Evangelii Gaudium, va afirmar que l'Església estava cridada a enriquir-se amb el geni femení i que un camí per assolir aquest objectiu era la incorporació del parer de les dones en els processos de presa de decisions. Va posar exemples de presències en consells i estructures eclesials no vinculades al ministeri sacerdotal.

En aquest context va haver-hi una pregunta sobre la possibilitat de recuperar el primitiu ministeri de les diaconesses. El Papa es va comprometre a crear una comissió per a aclarir quina classe de ministeri desenvolupaven aquelles dones i si rebien algun tipus de consagració per a dur a terme la seva missió. Alhora va dir que demanaria a la Congregació per a la Doctrina de la Fe informació sobre aquest tema. De fet, el 2002, la Comissió Teològica Internacional, vinculada a aquest dicasteri, va publicar un document on inclou una reflexió sobre aquest tema (trobareu el fragment en qüestió a la pàgina web).

Convé que sapiguem que en algunes cartes paulines es parla de diaconesses (Rm16,1-4; 1Tm3,1). També és cert que alguns dels primers documents apostòlics rellevants en la història de la l'Església primitiva i d'altres de l'èpo-

ca patrística parlen d'aquest ministeri. Com conclou el document de la Comissió Teològica Internacional, no es pot negar que "va existir [...] un ministeri de diaconesses, que es va desenvolupar de forma desigual en les diverses parts de l'Església". Sembla clar que, malgrat no fou considerat com equivalent al diaconat masculí, es tractava d'una veritable funció eclesial conferida litúrgicament per la imposició de mans del bisbe. L'escassetat de testimonis favorables, l'existència de documents que l'atribueixen a comunitats herètiques i que el prohibeixen o el persegueixen, permet concloure que "és difícil resoldre el significat d'aquest ministeri primitiu només amb les dades històriques".

El Papa vol que s'aprofundeixi sobre el tema per a explorar si, fidels a l'Església apostòlica i primitiva, el paper de la dona en l'Església pot recuperar o adquirir un servei semblant al que ja va tenir antigament.

Tots veieu que un servidor compta i valora el servei de les dones a l'Església. La majoria de responsables de departaments de la cúria, de delegades diocesanes i de treballadores apostòliques són dones. Des d'aquest cap de setmana ja són dues d'aquestes les que tenen la cura pastoral d'algunes parròquies i en un futur no massa breu dues més assumiran aquesta important responsabilitat. El Consell del Govern de la diòcesi inclou dues dones i no hi són les dues delegades episcopals per a l'aplicació del Pla Pastoral a causa de l'oposició del clergat de la diòcesi, representat en el Consell Presbiteral.

M'alegro, doncs, que el Papa ens insisteixi que hem de fer passes perquè les dones estiguin presents en els llocs de decisió de la nostra Església i que s'estudiï aquest possible ministeri "diaconal" femení.

